

Автомобіль на фронті це необхідність, тому велика частина зборів саме на автівки

Нешодавно такий оголошували для бійців 3 танкової бригади ЗСУ, де несе службу житель села Юзвин, Якушинецької громади Віталій Капітанчук.

Сума була чимала, тож долучилися багато людей. Свою частку до збору (20 000 грн) також вніс колектив Якушинецької сільської ради.

Автомобіль уже придбано та передано до підрозділу.

Дякуємо усім небайдужим, хто долучився до збору, разом усе під силу!

Тріада (Сонет)

Узялась як, земля тебе, тримати...
Очам відкрився дивовижний світ!
Краю у ріднім мрій усрів ти квіт...
І провела, в життя-дорогу, мати.

Прийшлося утіху й тугу обійтися...
В калейдоскопі, різnobарвних, літ.
Чуття у серці - визрів первоцвіт...
І мов на крилах дух почав здіймати.

Які би діїства - не верстали дні...
Душа - не є - німа... і бездихання -
Є як Вітчизна, матір... і кохана!
Не будем - в світі - кинуті, одні...

Як житиме - і в будні й вихідні -
Любов до них... увага... і пошана.

Микола СОБЧУК, м. Вінниця.

Започатковано новий фестиваль

Цьогоріч у Якушинецькій громаді започатковано проведення фестивалю "Threads of Ukraine - Нитки, що з'єднують покоління" приуроченого до дня Вишиванки. Фестиваль проводився для учнівської молоді у Юзвинському ліцеї. Метою було ознайомлення із самобутньою культурою, мистецтвом, народними традиціями, найкращими зразками народних ремесел, надан-

ня можливості юним талановитим митцям проявити свої творчі здібності. Напередодні фестивалю стартував онлайн фото-флешмоб у соціальній мережі Facebook "Моя родина вишиванці" та "Моя вишиванка".

На фестивалі можна було почути українських пісень та самим позмагатись у пісенному батлі на знання українських пісень. Посмакувати українських страв та славнозвісну кашу "Зозуля". Познайомитись з виробами декоративно-прикладного мистецтва місцевих майстрів, придбати сувеніри виробництва юніх майстрів, учнів шкіл громади. Спробувати себе у ролі вишивальниці та вишисти технікою елементом нематеріальної культурної спадщини "Крутина сорочки". А також станцювати українського побутового танцю "Карпат", якого нас навчили студенти та викладач відділу хореографії фаового коледжу мистецтв імені Миколи Леонтовича Євгенія Філімонова-Златогурська.

Фестиваль був благо-

дійним, кошти збирались на автомобіль для земляка, який проживає у селі Юзвин, Віталія Капітанчука та його побратимів з інженерно саперної роти, бійців 3 танкової бригади ЗСУ.

Депутат інформує...

Разом із головою Агрономічної громади Сергієм Сітарським відвідали заклад дошкільної освіти у Горбанівці. Привезли у подарунок від себе для малечі сучасну пісочницю, її замовляли під час нашого попереднього візиту до ЗДО.

Обговорили з директоркою садочку Світланою Похиловою проблемні питання закладу, зокрема першочергово необхідно забезпечити садочок власним укриттям. Над вирішенням цього питання будемо працювати використовуючи усі можливості.

Необхідно в найшвидші терміни забезпечити малечі комфортні умови перебування в садочку.

Днями відвідав матч Чемпіонату Вінницького району I ліга футбольного клубу "Енергетик" (Бохоники) з колективом із Гнівані.

Разом із головою Агрономічної громади Сергієм Сітарським та місцевим депутатом Валерієм Авраменко вручили футболістам "Енергетику" кошти для адміністративних витрат.

Матч закінчився впевненою перемогою нашого "Енергетика" із рахунком 4:0.

Кохання, обірване війною: історія медсестри з Дніпра, яка втратила нареченого у день весілля

Це історія Аліни Федаш та полеглого Героя - Сергія Слубського з Пултвіць

Війна ламає життя, вбиває найдорожчих, залишає шрами, які ніколи не зникають. Але водночас вона відкриває силу людського духу, любові й відданості, які не зникають навіть після найбільшої втрати.

Дніпрянка Аліна Федаш знає про це не з розповідей. Вона - операційна медсестра, яка щодня бореться за життя тих, кого забрала війна. Саме так вона зустріла Сергія - військового, що пройшов через пекло, але не втратив здатності сміятися, жартувати й дарувати тепло. Вона рятувала його, а він, навіть у найважчі моменти, підтримував її.

Вони мріяли про спільне майбутнє, планували весілля, будували плани. Але в день, коли мали сказати одне одному "так", війна забрала Сергія.

Це не просто особиста трагедія. Це біль, що перетворюється на силу жити далі, не забувати й боротися.

Зустріч із Сергієм

Аліна Федаш працює операцийною медсестрою в багатопрофільній лікарні у Дніпрі. Вона обрала цей шлях рік і п'ять місяців тому, але вже не уявляє свого життя без цієї роботи.

"Робота в лікарні важка, виснажлива, як фізично, так і морально, але кожен день доводить мені, що це того варте", - ділиться вона.

Іхня історія почалася під час нічної зміни 19 грудня 2022 року. Сергія доставили з фронту з пораненням у коліно - куля пошкодила зв'язки та меніск.

"Шанси на повне відновлення були 50 на 50", - розповідає Аліна. Операція та реабілітація дали йому шанс.

менти Сергій знаходив сили жартувати та підтримувати її.

Після тривалого лікування та реабілітації Сергій прийняв рішення повернутися на передову. 2 червня 2023 року він знову став у стрій. Аліна підтримувала його, хоч і хвилювалася щодня. Вони часто спілкувалися телефоном, ділилися мріями і планували спільне майбутнє.

Невіправна втрата

30 квітня 2024 року, у день, коли вони мали побратися, Аліна отримала страшну звістку: Сергій загинув у бою на Донецькому напрямку, військовий отримав смертельне поранення в голову. "Я поховала своє кохання, і цей біль залишиться зі мною назавжди", - каже вона.

Вона згадує, як вони чекали цього дня: "Ми так довго готувалися. Обручки, сукня, місце церемонії - все було готове. Я чекала, коли стану дружиною воїна, мужнього і хороброго".

За кілька годин до трагедії Аліна ще розмовляла з коханим по телефону, сміялися.

"Я була в магазині, готувала сюрприз, а ввечері ми говорили, він був у гарному настрої. А потім, коли я пішла в душ, мене охопила тривога", - згадує Аліна.

Відсутність зв'язку, паніка, нескінченні спроби додзвонитися... "Я телефонувала його друзям, частинам, але ніхто не відповідав. А потім побратим сказав, що їх викликали на термінове завдання. Я відчула, що щось сталося", - каже вона.

Наступного дня їй зателефонувала мати Сергія. "Аліна, донечко, наш Сергій загинув..." - ці слова обірвали її світ. "Як загинув? Це помилка!" - кричала вона, не вірчи почутому".

Крики, сльози, безсилий біль... "Я знову й знову набирала його номер, але він був поза мережею. Відчувала страшну порожнечу", - згадує вона.

Її врятували рідні, найбільше - мама. "Кожного разу, коли я була на межі відчаю, вона допомагала мені рухатися далі".

Вона звернулася до психолога, який діагностував депресію. "Пройшла курс антидепресантів, але найбільше допомогла підтримка близьких, які не знецінювали мій біль", - каже вона.

Ставлення до медіа та вплив пропаганди

Спілкуючись з пораненими військовими, Аліна почала замислюватися, як медіа висвітлюють війну. "Часто говорять про фронт, про збори коштів, але дуже мало гадують про загиблих. А це найважливіше - пам'ятати їх", - каже вона.

Зараз вона майже не читає новини. "Я слідкую лише за дописами стабілізаційних пунктів і медичних спільнот. Не довірюю більшості медіа, бо вони часто грають словами", - зізнається Аліна.

Вона стикалася з людьми, які вірили російській пропаганді. "Я не сперечалася, а просто радила перевіряти інформацію в надійних джерелах, таких як 'Білий список' медіа. Дехто змінив свою думку", - розповідає вона.

Дорога в майбутнє

Аліна переконана, що спілкування з тими, хто втратив близьких, потребує особливої делікатності. "Той, хто не пережив цього, ніколи не зрозуміє", - каже вона.

Попри біль, вона навчилася жити далі. "Я пройшла крізь пекло, але стала сильнішою. У майбутньому я збудую своє життя, буду щасливою. Бо я цього варта", - із впевненістю говорить Аліна.

Вона вірить, що війна закінчиться, і Україна знову живе під мирним небом.

"Головне - завжди пам'ятати тих, хто віддав своє життя за нашу свободу", - підсумовує вона.

Валерія ПОЦЕЛУЙКО,
студентка 4 курсу спеціальності "Журналістика"
Університету митної справи та фінансів.

На касці вушка, у серці - сталь: історія прикордонниці, яка керує дроном

У військовій справі важлива кожна деталь - пильність, відповідальність та розрахунок. І навіть коли на шоломі є мілі вушка, це не змінює головного. Анастасія Совенко - єдина прикордонниця у

Південному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України, яка стала оператором БПЛА. Службу вона несе на одному із прикордонних підрозділів Могилів-Подільського загону.

"Я призвалась у 2022 році за покликом серця. Чоловік вже служив, тоді він воював у Маріуполі. Після його поранення і реабілітації зрозуміла, що теж хочу приносити користь для держави. І хоча він хвилювався і довго відмовляв мені, я все ж таки наполягла на своєму виборі і жодного дня не пошкодувала", - розповідає Анастасія.

Шлях був непростим. Спочатку вона потрапила на посаду кухаря, але відразу зрозуміла: її місце там, де необхідна мобільність, динаміка та швидкість прийняття рішень. Отримала сертифікат оператора БПЛА, і вже понад півтора року її дрон піднімається в небо над кордоном.

Цікавим є те, що Настя вже передає свій досвід та знання хлопцям, які тільки починають опановувати цю спеціальність. Попри зібраність, рішучість та повну готовність, вона не втрачає свою жіночність та індивідуальність і на службі. Її шолом із вушками - це не просто

елемент екіпірування, а й спосіб демонстрації того, що навіть у пікселі можна виглядати стильно.

Разом із чоловіком, начальником кінологічного підрозділення на тому ж підрозділі, вони щодня доводять: коли серце б'ється в одному ритмі, немає нічого неможливого.

"Ми виїжджаємо разом у групі реагування. Іноді мені доводилось коригувати його дії під час завдання: "я бачу з повітря - біжи туди!". І хоч як би не старалася, ми не можемо відокремити службу від сім'ї, бо живемо цим", - розповідає прикордонниця.

Настя зізнається, що не розуміє, чому так мало жінок обирає таку важливу справу, як керування дроном. Вона переконана: потрібно не боятися, рухатися вперед і не зважати на стереотипи щодо "нежіночої"

професії. Її історія - чергове нагадування, що хоробрість та рішучість не має гендера.

**За матеріалами
фейсбук-сторінки
Могилів-Подільського
прикордонного загону.**

Лише об'єднавши зусилля зможемо здобути Перемогу

Саме так вважає талановита, працьодвітна, щира, добре знана на терені краю волонтерка, освітянка, засновниця фольклорно-етнографічного гурту "Бохоняні" - **Оксана ІВАНЬКОВА**.

У мирний час дівчина разом з дитячим колективом "Бохоняні" відроджувала самобутність української культури. Зокрема, діти відтворюють старовинні українські свята та обряди: "Коляді величаймо - весну зустрічаймо", "Андріївські вечорниці", "Зелені свята", "Гоніння шуляка". Учасники гурту також пілдно займаються збором старовинних українських декоративно-прикладних виробів, пісень, звичаїв, традицій та обрядів, що побутують у Вінницькому краї. Також діти грають на різноманітних прикладних інструментах (ложки, бубно, барабан, рубель, прядка, дзвіночки, свищики, масляниця, склянки вироби). Учасники гурту ще з 2014 року активно підтримували українських бійців.

Нині Оксана Володимирівна не тільки тримає культурний фронт, а й їздить на передову, допомагаючи військовим відстоювати незалежність України. Дівчина працює у Вінницькій обласній станції юних натуралистів. Ще зі студентських років Оксана заступила на освітянську ниву. Запевняє, що дуже любить роботу з дітьми, навчати і наставляти їх - для неї велике задоволення. До вторгнення вона спокійно творила з гуртківцями на Вінницькій обласній станції юного натуралиста та в педагогічному коледжі. Однак через повномасштабну війну "Бохоняні" та їхня засновниця призупинили свою конcertну та розважальну діяльність і всі сили кинули для допомоги фронту. Від початку повномасштабного вторгнення рашістів на базі закладу діє волонтерський центр "З Україною в серці" та громадська організація "Подільська Ластівка".

Заручившись підтримкою небайдужих громадян, територіальних і парафіяльних громад та української діаспори, Оксана Іванькова разом із незламним Во-

лодимиром Сіваковим здійснили 34 поїздки на фронт. За цей час вдалося доставити тонни гуманітарної допомоги. Вінницькі волонтери наготовили багацько смаколіків, залили тисячі окопних свічок, плели маскувалні сітки та кікімори, виготовили близько двох сотень бліндажних пічок, пошили сотні військової амуніції, фасували продукти, подолали тисячі кілометрів доріг, вносили пожертви, робили все і навіть більше на шляху до омріяної перемоги.

- Пані Оксано ви допомагаєте українським бійцям ще з 2014 року. Як вдалося об'єднати небайдужих у невтомну волонтерську команду?

- Діти - найперші волонтери, які допомагають нам у закладі. Вони плетуть сітки, виготовляють окопні свічки. Разом із батьками ліплять вареники, вирощують овочі і фрукти, донатять кошти... А ще малюють малюнки, плетуть обереги та пишуть листи для наших бійців. Для війнів, то така радість. Кожний бліндаж прикрашають роботи наших вихованців. Це, знаєте, так щемливо спостерігає як кремезні чоловіки милуються картинками та бережно ставляться до кожної дитячої роботи.

У щільній волонтерській павутині з нами пліч-о-пліч працює Фонд Громади "Подільська громада", Міжрегіональний координаційний гуманітарний штаб та звісно наші невтомні господині із різних куточків краю. Наші трудівнички за короткий час сумілі приготувати силу-силенну усіляких смаколіків. Волонтерки з перших днів війни готують постійно, смачно і багато. За турботу, небайдужість та людяність дякую штабам наших бджілок з усіх громад Вінницької області. Якщо чесно об'єднувати нікого не довелося, адже ці люди за покликом серця допомагають бійцям із перших днів війни.

- Пам'ятаєте свою першу поїздку на передову. Чи не було страшно?

- У поїздках трапляється різне. Наприклад, крайня 34-та мандрівка сповна дала відчути "присмак війни" та "приліт". Тому звісно буває страшно, але знаємо, що там нас чекають і не можемо підвести наших мужніх хлопців. Вважаю, що з часом людина звикає до всього. Зараз, коли ми приїжджаємо на таку територію, де вже ну дуже шумно, вже не так здригається. Страх можливо всередині є, але в очах його не буде. Ця робота не для лякливих. Ми роз'їжджаємо по Донеччині з гуманітаркою на "Оксі експресі", і всі люди в щоці від нашої хоробрості, бо на капоті авто у нас прикріплений синьо-жовтий стяг, який ми не знімаємо за жодних обставин. Під час поїздок в мене трапилася особиста зустріч із російськими військовими, на щастя, минулося без втрат людських чи матеріальних. До

речі, з передової я часто приїжджаю з подарунками: то бронежилет подарували, то відстріляні РПГ, то ящики з-під патронів. Часто наші воїни дарують солодощі та квіти, і звичайно, компліменти.

- За час повномасштабного вторгнення ви уже здійснили 34 поїздки й доставили тонни необхідної допомоги на передову. Що вивезете бійцям?

- На сьогодні маємо 15 підрозділів, якими опікуюмося. І, знаєте, найбільше наші українські соловейки спраглі щирого

спілкування з людьми, так би мовити, з іншого, мирного світу. Нас часто просять затриматися, хоч на декілька хвилин іще. Я ще нікому не відмовила в допомозі. Хто б не подзвонив з військових, навіть не з наших підопічних бойових підрозділів, все знайдемо і привеземо.

За час великої війни вдалося придбати монокуляр нічного бачення, вартість якого становить 150 тис. грн, квадрокоптер Mavik-3, дві портативні раций Motorola, близько 15 раций Biofeng і 3 тепловізори. А ще веземо промислові товари, військову амуніцію, медицину, плівку, скоби, маскувалні сітки, інструменти, деталі до автівок і силу-силенну продуктів харчування. Це передусім їжа швидкого приготовання та у реторт-пакетах. Наші господині виготовляють в таких пакетах різноманітну продукцію, зокрема тушкованку, рибу, голубці, каші з м'ясом, курятину з чорносливом, холодець, тюфялі, кров'янку, рагу. Також веземо сухі страви - борщи, супи, каши та усілякі запаковані копченості. Коли ми приїжджаємо, привозимо, хлопці часто запитують мене, як вдається зробити страви настільки

смачними. Я ж відповідаю, що увесь секрет у людях, які вклала у приготування всю свою душу. До речі, гарною традицією для нашої волонтерської спільноти стало проведення благодійних ярмарків. Цьогоріч, перед Великоднем, на базі Вінницького обласного клінічного медичного реабілітаційного центру відбувся благодійний ярмарок на підтримку ЗСУ. Було гучно, смачно та колоритно. Згуртували школярів, небайдужих та друзів із волонтерської павутини, зокрема невтомних благодійників із Вороновицької, Агрономічної, Липовецької та Вінницької громад, виробників крафтової продукції "Пан Кабан", Віньковецького хлібокомбінату, еко підприємства "Topgreens", вдалося зібрати близько 100 тисяч гривень. Усі виручені кошти направлені на придбання повнопривідного пікапа Nissan Navara для бійців еkipажу БПЛА Vampire 154 ОМБр Батальйону Безпілотних Систем.

- Чи на вашу думку зараз змінилось ставлення людей до війни?

- На жаль з кожним місяцем все важче знайти потрібні речі та фінанси. Багато хто втомився від війни. Але потрібно продовжувати боротися і допомагати воїнам. Ми робимо все, аби якнайшвидше стало світле майбутнє, незалежне, виплакане материнськими слізами та закарбоване потом і кров'ю. Дякую всім нашим помічникам, що не втомлюються, не опускають руки. Попереду ще багато випробувань, але ми вистоїмо, виборемо, відбудемо, переможемо...

Доземний уклін та шана нашим військовим за мужність та захист країни. Сьогодні вони стоять на захисті нашої свободи, нашої волі. Саме завдяки їхнім хоробрим серцям, які б'ються до останнього подиху заради Батьківщини, у нас є можливість жити та творити новий день. Я не розділяю військових на тих, хто зараз працює у відносно мирних містах, і тих, хто виборює свободу на пекельному Сході. Усі вони герої сьогодення, в кожного із них різні завдання, але одна мета. На цьому ґрунтуються наша національна ідея, яку інші шукають століттями. Ми вже домовилися з нашими друзями з передової, що коли закінчиться війна, то всі вони з'їдуться на зустріч до нашої вінницької станції, аби відсвяткувати омріяну перемогу і звільнення наших земель від окупантів.

Знаєте, у мене найзаповітніша мрія приїхати якось до наших українських соловейків і раптом почути: "Перемога!", - тоді розгорнемо свій прапор на найближчому териконі. І гучно, на повні груди вигукнемо: "Слава Україні!" А у відповідь почуюмо не менш голосне: "Героям Слава!"

